

hvorledes de ere at forstaa, og det kunde maaste blive Tvistigheder, som kunde egne sig til Afgørelse ved Voldgift — hvilket dog imidlertid kun undtagelsesvis vil være Tilfældet af en Grund, jeg straks skal nævne — men det vil jo saa ikke være noget, som vedrører denne Lov, det vil være et Spørgsmaal om Traktater. Jeg sagde imidlertid, at det kun undtagelsesvis vilde være Genstand for Voldgift. Det vil det nemlig kun undtagelsesvis kunne være af den Grund, at den Part, som ikke er fornøjet med Modpartens Fortolkning af Traktaten, naturligvis siger Traktaten op. Det er den Maade, man bærer sig ad paa i den Slags Tilfælde, og de fleste af disse Traktater ere indrettede saaledes, at de kunne siges op med kort Varjel, der er meget saa af dem, der ere bindende i længere Tid. Derfor tror jeg, at det vil være meget sjældent, at der i dette Tilfælde overhovedet kan være Tale om, at gaa til Afgørelse ved Voldgift, og for saa vidt mener jeg, at Udvalget eller dets Fler-tal, eller hvem det nu er, er fuldkommen berettiget til at sige, at dette Spørgsmaal ikke staar i nogen egentlig Forbindelse med det Lovforslag, vi her behandle.

Hvad de stillede Vædringsforslag angaar, skal jeg først gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Vædringsforslag, jeg selv har stillet. Jeg har stillet det for at imødekomme den Tanke, som jeg antager ligger til Grund for Udvalgets Vædringsforslag, men mit Forslag er liberalere end Udvalgets Forslag. Naar man tænker sig Udvalgets Forslag vedtaget, bliver Resultatet det, at den sigtede ikke kan konferere med den Mand, han ønsker at bruge til sin Forsvarer eller til sin Hjælp, uden under Konsulens Kontrol, hverken medens Undersøgelsen staar paa, eller efter at Undersøgelsen er endt. Men dette sidste, at han skal være underkastet Konsulens Kontrol, ogsaa efter at Undersøgelsen er endt, dette sidste, at han ikke maa tale med sin Forsvarer i Cirum, ogsaa efter at Undersøgelsen er endt, finder jeg ganske unødvendigt, og derfor er det, at jeg har stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at dette, at Konsulen skal have Lov til at være til Stede og høre, hvad de tale om, kun skal gælde, medens Undersøgelsen staar paa, men naar denne er forbi, skal den paagældende have fri Udgang til uden Kontrol af Konsulen at raadføre sig med den Mand, han vil bruge til sin Forsvarer. Jeg antager egentlig slet ikke, at Udvalget har tænkt paa Spørgsmaalet, men jeg synes, at naar man vil gennemføre Tanken, saa er det rimeligt at gøre det, saaledes som jeg har foreslaaet, og mit Forslag er som sagt libe-

ralere end Udvalgets Forslag. Jeg har anset det som en Selvfølge, at det maa være en bestemt Mand, den paagældende vælger dertil, han kan ikke den ene Dag tage en og den anden Dag an anden o. s. v., for saa blev det jo en ubegrænset Udgang til at tale med alle Mennesker. Det vilde jo være uden Sidestykke i nogen som helst Proceslovgivning, thi selv de Proceslovgivninger, som gaa videst i Liberalitet i den Henseende, gaa dog kun ud paa, at vedkommende har Ret til at konferere med sin Forsvarer, som i Almindelighed vil være en Sagfører, hvilket dog ikke altid vil være Tilfældet her. Derfor er det nødvendigt at sige: „med en retslyndig eller anden Mand“. Herhjemme vil man vel uden videre sige en Sagfører, og det er tilstrækkeligt herhjemme, men i Udlandet kan det være, at der ikke er nogen retslyndig, og altsaa maa han henvende sig til en anden fornuftig Mand. Det er Grunden til, at jeg har stillet Forslaget, og jeg tror netop, at det fra Udvalgets Synspunkt bedre tilfredsstiller Udvalgets Tanke end Udvalgets eget Forslag. I øvrigt har jeg ikke noget særligt at bemærke ved de af Udvalget stillede Vædringsforslag. Det er muligt, at jeg kunde finde Anledning til ved 3dje Behandling at fremsætte et Forslag paa et enkelt Punkt, angaaende noget, der slet ikke er eller vil være Meningsforstel om, men som maaste kunde siges, at være en bedre Redaktion. Ellers har jeg ikke andet at bemærke til Forslagene, end at jeg har nogen Tvivl — og det vil jeg forbeholde mig ved 3dje Behandling nærmere at fremdrage — om det gaar an at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 12, som gaar ud paa, at Ordene „saa vidt muligt“ skulle udgaa. Vædringsforslaget er formodentlig stillet under den Forudsætning, at der altid vil findes Europæere, som disse Meddomsmænd kunne tages af, men det er jeg ikke saa sikker paa. Det er et Spørgsmaal, som jeg maa forbeholde mig at indhente nogle Oplysninger om fra Udenrigsministeriet. Thi hvis det ikke kan paaregnes, gaar det jo ikke an i Loven at opstille noget, som ikke er udsærligt. Det forbeholder jeg mig som sagt Ret til at fremdrage ved 3dje Behandling.

Jeg vil endelig kun gøre een Bemærkning endnu, og det er, at jeg ikke har noget imod Udvalgets Vædringsforslag, Nr. 11, som gaar ud paa, at Konsulen uophødelig skal indberette til Udenrigsministeriet, naar han arresterer nogen, og endvidere hver Maaned skal gøre Indberetning om, hvorfor Fængslingen vedvarer. Jeg har ikke noget imod selve Forholdsreglen, men jeg vil dog